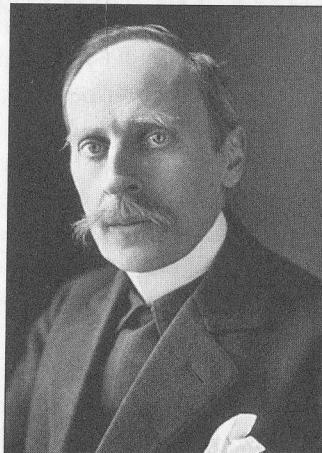

Motivația Juriului Nobel, 1915:

„Ca un omagiu adus înaltului idealism al creației lui literare și simpatiei și dragostei de adevar cu care a descris diferențele tipuri umane.“

Romain Rolland (1866–1944)

ROMAIN ROLLAND

Colas Breugnon

Traducere din limba franceză
de Alexandru Hodoș

Prefață de Alexandru Matei

Cuprins

<i>Cronologie.....</i>	7
<i>Notă .....</i>	15
<i>Modest, dar erou/ Erou, dar modest Prefață de Alexandru Matei .....</i>	17
Colas Breugnon	
Precuvântare după război	29
O prevenire pentru cititorii	31
I. Povestea ciocârliei.....	33
II. Asediul sau Ciobanul, lupul și mielul	49
III. Popa din Brèves.....	73
IV. Hoinăring sau O zi de primăvară	95
V. Nevăstuica	121
VI. Păsările călătoare sau Serenada din Asnois	151
VII. Ciuma.....	165
VIII. Moartea babei.....	183
IX. Casa arsă.....	195
X. Răscoala.....	211
XI. Ducele păcălit	235
XII. Casa altora.....	249
XIII. Citind pe Plutarh.....	263
XIV. Regele bea.....	277

lasă-mă să vorbesc și eu. Fiecare la rândul lui!...“
Îmi răspundeau: „Băiete, o să vorbești după mine.
Mai întâi, nu ai nimic de seamă de povestit. Șezi
acolo, ascultă și nu scăpa o vorbă... Haide, băiete,
fă măcar atâtă pentru moșul tău. Ai să înțelegi mai
târziu, când vei fi aici unde suntem noi. Ceea ce e
mai grozav în moarte, vezi tu, e tacerea.“

Ce era să fac? A trebuit să mă înclin și am scris
ce mi-au dictat. Acum s-a isprăvit, iată-mă-s liber
(cel puțin, aşa bănuiesc). Îmi voi relua șirul propriilor
mele gânduri, dacă nu cumva vreunui dintr-o
bătrână mea flecari nu-i va trece prin minte să iasă
din groapă iarăși, pentru a-mi dicta scrisorile lui
către urmași.

Nu îndrăznesc să cred că tovărășia lui Colas Breugnon al meu îi va face pe cititori să petreacă la fel ca pe autor. Îl rog, cel puțin, să privească această carte aşa cum e: sinceră, surâzătoare, fără năzuință de a schimba lumea sau de a o tălmăci; fără politică, fără metafizică, o carte „adevărat franțuzească“, ce răde de viață, pentru că o găsește bună și pentru că se simte sănătoasă. Într-un cuvânt, cum spune Fecioara din Orléans (nu se putea ca numele ei să nu fie pomenit în fruntea unei povestiri galice): „Prietenii, primiti-o cu bucurie!“

mai 1914

ROMAIN ROLLAND

Îmi răspundeau: „Băiete, o să vorbești după mine.
Mai întâi, nu ai nimic de seamă de povestit. Șezi
acolo, ascultă și nu scăpa o vorbă... Haide, băiete,
fă măcar atâtă pentru moșul tău. Ai să înțelegi mai
târziu, când vei fi aici unde suntem noi. Ceea ce e
mai grozav în moarte, vezi tu, e tacerea.“

Sfinte Martine, fii binecuvântat! Treburile nu mai

I Povestea ciocârliei

2 februarie

Sfinte Martine, fii binecuvântat! Treburile nu mai
merg. Orice trudă e zadarnică. Am muncit destul
o viață întreagă, e vremea să mai petrec puțin.
Iată-mă, deci, la masă, cu oala de vin în dreapta și
cu o călimară în stânga. Un caiet curat, nou-nouț,
mă aşteaptă cu brațele deschise. Hai noroc, băiete,
și să stăm de vorbă. Jos, nevastă-me tună și fulgeră.
Afară suflă crivățul și miroase a război. N-are decât!

Cu ce bucurie ne regăsim astăzi amândoi, față în față, drăguțo, dolofano! (Cu tine vorbesc, mutră iscoditoare și surâzătoare, în mijlocul căreia nasul lung, burgund, stă înfipt strâmb, ca pălăria pe ureche...) Dar ia spune, rogu-te, ce placere neobișnuită simt revăzându-te, aplecându-mă, singur-singurel, asupra bătrânilor mei obraji, plimbându-mă vesel de-a lungul brazdelor lor și sorbind din beciurile inimii mele, ca din fundul unui puț (halal de puț!), o înghititură de vechi aduceri-amintă? Să te lași furat de gânduri mai merge; dar să scrii pe hârtie tot ce visezi? Adică nu tocmai ce visez. Ochii mei sunt larg deschiși, încrești puțin pe la tâmpale, dar blâzni și glumești; nu sunt de mine aiurelile zadarnice. Povestesc numai ce-am văzut, ce-am spus și ce-am

făcut. Nu-i, oare, o adevărată smintea? Pentru cine scriu? Desigur, nu pentru faimă. Nu sunt atât de dobitoc să nu știu cât îmi poate pielea. Pentru strănepoți? Din toate hărțoagele mele, ce are să mai rămână peste zece ani? Baba mea nu poate să le suferă și le pune pe foc de câte ori îi cad în mână... Pentru cine, atunci? Ei, uite-asa, doar pentru mine! Aș muri dacă n-aș scrie... Nu degeaba sunt nepotul bunicului meu, care nu putea să pună capul pe pernă până când nu însemna, înainte de a adormi, câte oale băuse și câte vârsase. Simt nevoia să pălăvrăgesc, și în târgul meu, nici când se iau limbile la întrecere nu ajung să-mi dau drumul după pofta inimii. Trebuie să scot la iveală totul cu grija, ca bărbierul care îl tundează pe regele Midas, cel cu urechi de măgar. Am limba puțin cam lungă și dacă m-ar auzi cineva vorbind, m-aș putea pomeni, într-o zi, ars pe rug. Cu atât mai rău, pe legea mea! Dacă nu ne-am primejdui puțin pielea, am muri de urât... Întocmai ca boii noștri mari și albi, îmi place să rumeg seara hrana de peste zi. Ce lucru minunat e să pipăi, să mângâi și să depeni tot ce-ai gândit, ai văzut și ai adunat. Să guști încet, în vârful pliscului, să mesteci din nou, să ronțăi mereu și să lași să ți se topească pe limbă, fără grabă, povestindu-ți singur toate cele pe care n-ai avut răgaz să le rumegi în liniște, pe când te grăbeai să le prinzi din zbor. Ce lucru minunat e să faci ocolul micii tale împărației și să-ți spui: „Toate acestea sunt ale mele. Aici eu sunt domn și stăpân. Nici înghețul, nici gerul nu pot să strice nimic. Nici regele, nici papa, nici războaiele. Nici bătrânică mea morocănoasă...“

Haide, aşadar, să trecem pe răboj bunurile acestei împărații!

Mai întâi și mai întâi – lucrul cel mai de preț dintre toate –, mă am pe mine, Colas Breugnon, băiat de treabă, născut și crescut în Burgundia, rotunjur pe toate părțile, trecut cam de multișor de vârstă tinereții (cincizeci de ani bătuți pe muchie), dar voinic, cu toate măselele sănătoase, cu ochii vii ca ai unui peștișor și cu părul zdravăn la rădăcină, deși cărunt. Aș minți dacă v-aș spune că nu l-aș vrea mai bine bălai sau că n-aș primi să am cu vreo douăzeci, treizeci de ani mai puțin. Dar, la urma urmelor, o jumătate de veac e ceva! Puteți să rădeți, flăcăilor, n-o împlinește oricine. Credeți că e puțin lucru să-ți plimbi oasele în vremurile acestea – cincizeci de ani de-a rândul –, pe toate drumurile Franței? Doamne, câtă arșiță m-a fript și câtă ploaie mi-a mai căzut în spate! De câte ori nu m-au spălat apele cerului! În acest sac vechi și tăbăcit, câte plăceri și câte necazuri n-am băgat, câte vicle-nii, câte drăcii, câte încercări, câte nebunii și paie, și fân, și struguri, și smochine, și fructe verzi, și fructe coapte, și trandafiri, și mărăcini – ce de lucruri cunoscute, știute, văzute, simțite, citite, trăite... Toate zac amestecate de-a valma în tolba mea de vânătoare! Cu ce desfătare o să scormonim prin ea! Oprește-te, dragul meu Colas, o să scormonim mâine. Dacă începem azi, nu mai sfârșim... Deocamdată să încheiem, pe scurt, socoteala tuturor avuțiilor de pe moșia noastră.

Am o casă, o nevastă, patru băieți, o fată măritată (mulțumesc lui Dumnezeu), un ginere (nu se poate altfel), optsprezecă nepoți, un măgar cenușiu, un câine, șase găini și un porc. Bogat mai sunt! Să ne potrivim ochelarii ca să ne privim mai de aproape comorile. Despre unele, ce-i drept, vorbesc mai mult din gând. Războaiele s-au perindat, soldații, dușmani

și prieteni, de asemenea. Porcul e tăiat, măgarul a căpiat, pivnița e golită și orătania jumulită.

Dar pe nevastă-mea o am, nu se poate spune că n-o am. Ascultați-o cum cotcodăcește. E cu nepuțință să-mi uit fericirea: e a mea, e a mea această pasare minunată, eu sunt stăpânul ei! Breugnon dragă, ești un mare ticălos! Toată lumea te pizmuiește. Domnii mei, n-aveți decât să vorbiți. Vrea s-o ia cineva? E o femeie strângătoare, muncitoare, cumpătată și cinstită – într-un cuvânt, plină de virtuți (dar acestea n-o prea hrănesc, și păcătosul de mine, mărturisesc, se împacă mai bine cu un păcat durdului decât cu șapte virtuți slabе...). Haide, să fim virtuoși, dacă n-avem altceva de făcut și dacă soarta aşa a vrut! Tii, cum se mai frământă „Fecioara fără nuri“, umplând toată casa cu trupul ei costeliv, cățărându-se, supărându-se, încruntându-se, scotocind, bombănind, mărâind, din beci până în pod, alungând de peste tot praful și liniștea. Iată aproape treizeci de ani de când ne-am luat. Naiba știe pentru ce. Eu iubeam pe alta, care își bătea joc de mine. Nevastă-mea îmi pusese însă gând rău și eu habar n-aveam. Era pe vremea aceea o fetișcană oacheșă, cu niște ochi cumpliți, care m-ar fi mâncat de viu și care ardeau ca două picături de apă tare când rod fierul. Și mă iubea – să se prăpădească, nu altceva. Tot ținându-se după mine (mari dobitoci mai sunt bărbații!), mai din milă, mai din îngâmfare, mai din lene, ca să scap (ciudat leac!), am luat-o (ca moș Sfârlează care s-a vîrât în apă de frica ploii), am luat-o de nevastă. De-atunci mi-am băgat virtutea în casă și o păstrez. Și ea se răzbună, dulcea făptură! Pentru ce? Pentru că m-a iubit... Câteodată mă face să turbez, sau cel puțin aşa ar dori. Dar nu-i nici o primejdie: țin prea mult la tihna mea și nu

sunt atât de prost să-mi aștern un covor de tristețe pentru câteva vorbe. Când plouă, aștept să treacă ploaia. Când tună, eu cânt. Când dumneaei tipă, eu încep să râd. Adică, pentru ce n-ar tipă? Nu pot să-o împiedic, biata femeie, nu-i doresc moartea. Unde intră femeia pe ușă, ieșe liniștea pe fereastră. Să-și cânte cântecul înainte, eu mi-l cânt pe-al meu! Numai să nu-i treacă prin minte să vrea să-mi închidă pliscul. (Și se păzește, căci știe bine ce-o așteaptă.) Al ei poate să ciripească în voie: fiecare cu viersul lui.

De-altminteri, fie că ne-am pus lăutele la unison, fie că nu, am cântat împreună bucăți destul de frumoase: o fată și patru băieți. Toți voinici și bine croiți. N-am cruceat nici stofa, nici osteneala. Cu toate acestea, dintre toți puii, numai într-unul îmi recunosc sămânța: e drăcoaica mea de fată, Martina. Pungășoaica! Știu că mi-a dat de lucru de am adus-o, fără să-și încece corabia, până în portul măritișului. Uf! Iată acum potolită. Nu-i vorbă, eu nu prea m-aș încrede, dar nu mai e treaba mea. Destul m-a făcut să mă frământ, destui peri albi mi-a scos. E rândul lui ginere-meu Florimond, plăcintarul, n-are decât să-și păzească cuptorul. Ne certăm totdeauna, de câte ori ne vedem; dar cu nimeni altul nu ne înțelegem mai bine. Vrednică fată; isteață până și în nebuniile pe care le face; și cinstită, numai să dea Dumnezeu ca cinstea ei să-i surâdă mereu, căci pentru ea cea mai primejdioasă stricăciune e plăcintă. Nu fuge de greutăți, căci greutățile înseamnă luptă, și lupta e o placere. Iubeste viață, știe ce e bun, ca și mine. E sânge din săngele meu. Numai că am fost cam prea darnic când am făcut-o.

Băieții nu mi-au ieșit tot atât de bine. Mama lor a mai pus ceva de la ea și s-a stricat aluatul. Din patru, doi sunt habotnici și, colac peste pupăză, cucerniciile lor se vrăjmășesc. Unul dintre ei stă vârât toată vremea printre pulpanele negre ale popilor fățarnici. Celălalt e hughenot. Mă întreb cum am fost în stare să cloesc asemenea pui de rață. Al treilea e soldat, mereu la război, rătăcește nu știu pe unde. Cât despre al patrulea, nu-i nimic de capul lui: un mic negustor cu dugheană, fără nici o însemnatate, care merge ca oaia, după alții; îmi vine să casc numai când mă gândesc la el. Nu-mi regăsesc sângele decât atunci când ne aşezăm toți săse la masă, cu furculița în mâna. La masă nu doarme nici unul, fiecare își vede de treabă. E o priveliște minunată să ne vezi pe toți săse, punându-ne făcile în mișcare, rupând pâine cu amândouă mâinile și scoborând vinul, fără frânghii și fără grinzi.

După ce am vorbit despre lucrurile din casă, să vorbim despre casă. Și ea e tot fata mea. Am zidit-o, bucată cu bucată, și nu numai o dată, ci de vreo trei ori, pe malul gras și verde, plin de iarbă și de bălegar al Beuvronului leneș, la capătul orașului, de partea cealaltă a podului, pe care apa îl udă sub burtă, ca pe-un șoricar. Drept în față se înalță, mândru și zvelt, turnul Sfântului Martin, cu poalele înflorite și cu tinda împodobită, iar de-acolo se ridică scările înnegrite și aspre ale Orașului de Sus, întocmai ca în rai. Găoacea, cocioaba mea, e aşezată dincolo de zidurile orașului. De câte ori se zăresc, din turn, dușmanii apropiindu-se de câmpie, orașul își închide porțile, iar dușmanii trag la mine. Îmi place să stau de vorbă cu oamenii, e adevărat; dar aceștia sunt musafiri de care m-aș putea lipsi. De cele mai multe ori plec de-acasă și las cheia sub poartă. Iar

când mă reîntorc, se întâmplă să nu mai găsesc nici cheia, nici poarta. Rămân în picioare numai pereții. Atunci mă apuc să clădesc din nou. Oamenii îmi spun:

– Nesocotitule! Nu vezi că muncești pentru dușmani? Lasă-ți vizuina în plata Domnului și hai în cetate. Aici ești la adăpost.

Le răspund:

– Uite-așa. Stau bine unde stau. Știu că în spațele unui zid gros aş fi mai bine păzit. Dar ce-o să văd? Zidul! M-aș topi de urât. Eu vreau să mă mișc în voie. Să mă întind pe malul gârlei și, când n-am de lucru, să privesc din grădinița mea cum se oglindesc lumina în apa liniștită, rotocoalele de pe întinsul undei în care roiesc peștii, apoi ierburile pletoase care se frământă în adâncime; să merg la pescuit, să-mi spăl rufele în râu și să-mi vârs acolo oala. Și pe urmă, ce să mai spun? De bine, de rău, aici m-am pomenit. E prea târziu să plec aiurea. Mai prost ca până acum nu poate să-mi meargă nicăieri. Au să-mi dărâme casa încă o dată, nu-i așa? Se poate. Oameni buni, nu pot să zidesc pentru veșnicie. Dar, de-acolo de unde m-am înfipt o dată, pe cinstea mea, va fi cam greu să mă scoată cineva! Am reclădit-o de două ori, o s-o reclădesc încă de zece. Nu că-mi face plăcere. Dar m-ar plăcisi de o sută de ori mai mult dacă ar trebui să mă mut. Aș fi ca un trup fără piele. Îmi dăruiti o alta, mai albă, mai frumoasă și mai nouă? Ar face pe mine numai crețuri sau nu m-ar ajunge și ar plesni. Și uite-așa, o păstrează pe-a mea...

Deci să le înșirăm din nou, pe scurt: nevasta, copiii și casa. Asta-i tot ce am? Mi-a rămas lucrul cel mai de preț: meșteșugul meu. Fac parte din breasla Sfintei Ana, a templierilor. Eu port, la toate

alaiurile, la toate înormântările, cârja împodobită cu un compas deasupra lirei, în vîrful căreia bunica lui Iisus a învățat-o să citească pe fata ei micuță, Maria, plină de drăgălașenie și înaltă cât o ciubotă. Înarmat cu barda, cu dalta și cu scoaba, ținând rindeaua în mâna, domnesc la teighea asupra gorunului noduros și a nucului lustruit. Cum cioplesc lemnul acesta? După pofta inimii mele... și după plata mușteriilor. Ce de plăsmuire dorm, îndesate și ghemuite, înăuntrul copacilor! Pentru a o trezi din somn pe Frumoasa din Pădurea Adormită, n-ai de făcut altceva decât să pătrunzi, ca Făt-Frumos, în mijlocul stejarilor. Dar frumusețea pe care o găsește sub rindeaua mea nu e o păpușică firavă, cine știe ce Diană uscățivă, fără piept și fără solduri, făcută de vreunul dintre italienii aceia, atât de mult lăudați. Mie îmi place mai mult o mobilă de Burgundia, cu luciul ei vechi, bronzat, zdravănă și bogată, încărcată de poamă, ca o viață-de-vie; un scrin burtos sau un dulap cioplit în felul celor închipuite de strașnicii noștri meșteri de demult. Îmbrac casele cu panouri și cu sculpturi. Desfășor inelele scărilor încolăcite și, ca dintr-un șir întreg de meri roditori, fac să răsară pe ziduri mobilele largi și sănătoase, plămădite tocmai pentru locul unde le-am altoit. Dar placerea mea cea mai mare e atunci când pot să însemn pe-o filă din carnetul meu (care râde și el de câte îmi trăsnesc prin cap) o mișcare, un gest, o spinare scorbuoasă sau un gât care se umflă, câteva răsucituri înflorite, o ghirlindă, fel de fel de arabescuri, sau când prind din zbor și țintuiesc pe scândură chipul unui trecător. Eu am cioplit (și aceasta-i lucrarea mea cea mai de seamă) numai pentru placerea mea și a părintelui, în altarul bisericii din Montréal, stranele acelea,

unde se pot vedea doi cetăteni care petrec împreună, ciocnind la masă împrejurul unei carafe, și doi lei care răcnesc, bătându-se pe un os.

Să lucrezi după ce bei și să bei după ce lucrezi: ce viață frumoasă! Văd în jurul meu nepriceputi care bodogănesc. Ei spun că mi-am și găsit prilejul potrivit să cânt, când vremurile sunt atât de triste. Nu sunt vremuri triste, zic eu, nu sunt decât oameni triști. Eu nu mă număr printre aceștia. Se întâmplă jafuri? Se petrece câte o încăierare? Totdeauna a fost aşa, și pun mâna în foc că, peste patru sute de ani, strănepotii noștri se vor scărmăna între ei și își vor mâncă nasurile unii altora, tot cu atâta înverșunare. Nu spun că nu vor născoci patruzeci de alte chipuri pentru a face o asemenea ispravă mai bine decât noi. Dar vă încredințez că nu vor găsi un nou mijloc de a bea și îi desfid să se priceapă la treaba asta mai bine decât mine... Cine știe ce vor face caraghioșii aceia peste patru sute de ani? Poate că, mulțumită ierburilor părintelui din Meudon, faimosul pantagruelian¹, vor putea să se plimbe prin stepele din lună, pe meleagurile unde se făuresc fulgerele și se deschid zăgazurile ploilor; vor locui în cer și vor chefui ca zeii. Bine, o să fiu și eu cu ei. N-au răsărit oare din sămânța mea și n-au ieșit din pântecul meu? Roți mai departe, mititeilor! Dar tot aici unde mă găsesc sunt mai la adăpost. Cine îmi spune dacă peste patru veacuri vinul va fi tot atât de bun?

Nevastă-mea mă ceartă că-mi place prea mult băutura. Eu nu disprețuiesc nimic din ce-i bun. Îmi plac mâncarea bună, vinul bun, bucuriile durdulii,

¹ Adept al filosofiei lui Pantagruel, eroul povestirii lui Rabelais (n.tr.)

ca și celealte, cu pielea fragedă și pufoasă, pe care le guști visând; îmi place dumnezeiasca lene, în care faci atâtea lucruri, ești stăpânul lumii, Tânăr, frumos și cuceritor, prefaci întreg pământul, ascultă cum crește iarba, vorbești cu vitele, cu copacii, cu zeii; și, în sfârșit, îmi place vechiul meu tovarăș, prietenul credincios, Ahatus, meșteșugul meu. Ce lucru minunat să te afli cu uneltele în mână, înaintea tejhelei de lucru, tăind cu ferăstrăul, despicând cu dalta, pilind, cioplind și lucrând. În fel de fel de chipuri, lemnul frumos și zdravăn, care se răzvărește și apoi se mlădiază, nucul moale și gras, care tresaltă sub degete ca șalele unei zâne, trupurile negricioase sau aurii ale nimfelor din pădurile noastre, trupurile trandafirii și blonde, dezbrăcate de vălurile lor și despicate de secure. Ce bucurie pentru mâna dibace, pentru degetele pricepute, puternice, care fac să răsară gingașa operă de artă! Ce încântare pentru mintea care poruncește puterilor pământului, cresând în lemn, în fier sau în piatră rânduielile minunatei ei închipuirii! Mă simt stăpânul unei împărații de vedenii. Câmpul îmi dă carnea lui și viața-de-vie, sângele ei. Duhul pământului face să crească pentru meșteșugul meu, înalță, îngroașă, întinde și lustruiește brațele frumoase ale copacilor pe care mâna mea îi va mânăgâia. Mâinile mele sunt lucrători supuși, pe care îi îndrumă tovarășul-meșter, bătrânumul meu cap, care, ascultând de porunca mea, rânduieste tot jocul dorit de visările mele. Cine a fost vreodată mai bine slujit decât mine? O, ce mândru prințișor! N-am dreptate să îñchin în sănătatea mea? Si să nu-i dăm uitării (nu sunt nerecunoscător) nici pe vrednicii mei supuși. Binecuvântată fie ziua când am venit pe lume! Ce de lucruri strănice pe mașinăria asta rotundă, care îți râd când le

privești, și care îți fac atâta plăcere când le guști. Doamne, ce lucru bun e viața! Degeaba mă îndop, că mereu mi-e foame, și mereu îmi lasă gura apă! Trebuie să fiu bolnav, fiindcă la fiecare ceas din zi mi se deschide pofta în fața mesei întinse a soarelui și a pământului...

Cumetre, am început să mă laud. Soarele a apus. În împărația mea s-a lăsat frigul. Blestemata iarnă mi-a intrat în casă. Tocul se împiedică între degetele amorțite. În pahar zăresc o pojghiță de gheăță și nasul mi s-a învinetit. Scárboasă culoare, ca o haină de înmormântare. Nu pot s-o sufăr. Haide, Colas, să ne scuturăm puțin! Clopotele Sfântului Martin cântă și răsună. Azi e ziua Întâmpinării Domnului. „Gerul se înmoiae sau mai prinde putere.“ Prinde putere, nelegiuitul! Ei bine, să facem și noi ca el. Să ieşim la drumul mare și să-l înfruntăm drept în față.

Strașnic frig! O mie de ace mă înțeapă în obraz. Ascuns după colțul uliței, crivățul, care mă pândeau, mă apucă de barbă. Iarna mă frige. Domnul fie lăudat, pielea a început să-și recapete culoarea. Îmi place să ascult cum răsună sub pașii mei pământul înghețat. Mă simt voinic de-a binelea. Ce-or fi având oamenii aceștia, abătuți și morocănoși?

– Haide, curaj, vecinico, pe cine te-ai supărat? Pe vântul astăzi poznaș, care îți întoarce fustele? Bine face. E Tânăr. De ce nu sunt în locul lui? Mușcă unde trebuie, hoțul, știe, lacomul, unde e bucățica mai bună. Răbdare, cumătro, trebuie să trăiască fiecare. Dar unde fugi aşa, parcă te împinge necuratul de la spate? La liturghie? *Laus deo!* Diavolul va fi răpus până la urmă. Cei care plâng se vor bucura și cel înghețat se va coace... Uite, ai și început